

Дарога да прызнання

Маладыя таленты адчуваюць падтрымку дзяржавы

Іван Ждановіч

Тэлефонны званок заспеў яго ў дызелі, між роднай яму Смаргонню і Маладзечна. Мой суразмоўца, як аказалася, “наведваў бацькоў, дзяліўся радасцю”. Падчас размовы, нібы акампанемент да глыбокага, чыстага голасу Анатоля Сіўко, чуўся мерны перастук колаў: то прыцішаны, то больш гучны на перагонах. Блізкім да таго шляхам падарожнічаў некалі, у карэце, і ягоны зямляк Міхал Клеафас Агінскі. Бо жыў, як вядома, аўтар знакамітага паланэза “Развітанне з Радзімай” у маёнтку Залессе пад Смаргонню, а ў Маладзечне часта гасцяваў у дзядзькавым замку. А потым былі ў лёсе знакамітага дыпламата і кампазітара Санкт-Пецярбург, Варшава, Кракаў, Вена, Фларэнцыя...

І прыгожыя палатны, і сцэны прэстыжных тэатраў накіраваныя ў міланскага “Ла Скала” ці нью-ёркскага “Метраполітэн Опера”, і шыкоўныя атэлі свету ў Анатоля, спадзяюся, наперадзе. А пакуль з далёкіх і блізкіх вандровак 21-гадовы спявак вяртаецца ў інтэрнат Маладзечанскага музычнага вучылішча імя таго самага Міхала Агінскага. Там, дарэчы, з Анатолем суседзяць

звыш двухсот маладых і таленавітых людзей з усёй Беларусі: спявакі, музыканты. Праўда, не кожнаму з іх пакуль удалося гэтак, як смаргонскаму хлопцу, праявіць сябе. Высокі ж бас Анатоля Сіўко, студэнта Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі (у Маладзечне працуе філіял ад яе кафедры спеваў), ужо атрымаў прызнанне ў свеце. Добрыя словы ў свой адрас ён пачуў нядаўна і ад Прэзідэнта Беларусі Аляксандра Лукашэнкі на сустрэчы ў Палацы Рэспублікі з адоранай моладдзю. “Самае значнае для мяне дасягненне – Гран-пры чацвёртага Міжнароднага конкурсу акадэмічнага вакала для дзяцей і юнацтва, — гаворыць Анатоль. — Перамогу атрымаў летась у эстонскім горадзе Кохтла-Ярве”.

Можна ўявіць, колькі гонару за зямляка было ў асяродку тамтэйшых беларусаў! І сапраўды, Анатоль з удзячнасцю згадвае іх падтрымку, асабліва з боку старшыні Асацыяцыі беларусаў Эстоніі Ніны Савінавай. Гэта “нашы” паспрыялі, каб яго ў хуткім часе пасля конкурсу запрасілі ўдзель-

нічаць у канцэрце “Юныя таленты Еўропы”, які праходзіў у Таліне. Не забываецца, дарэчы, Анатоль нагадаць, што ў яго поспехах ёсць вялікая заслуга і педагога Георгія Юрэвіча, праца якога таксама

адзначана на высокім дзяржаўным узроўні. Пішу “таксама”, бо Анатоль Сіўко днямі стаў уладальнікам адной з 22 гранд-прэмій Спецыяльнага фонда Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па падтрымцы таленавітай моладзі.

→ Стр. 2

Стыпендыяты Прэзідэнцкага фонда Святлана Суднік са Стоўбцаў, Юлія Заверач з Брэста і Вольга Паўлюкевіч са Слуцка

Дарога да прызнання

(Заканчэнне. Пачатак на стар. 1)

Між іншым, мой калега-журналіст на сёлетнім прыёме ў Прэзідэнта налічыў ажно 90 чалавек і зрабіў выснову: прыкладна столькі ж вялікіх перамог здабылі летась нашы маладыя таленты. Што ж тычыцца Анатоля, то голас яго летась пакарыў і вельмі багату на выдатных спевакоў Украіну (ён стаў уладальнікам Гран-пры трэцяга ўсеукраінскага конкурса салістаў-вакалістаў імя А. Петрусенкі). А яшчэ беларускі бас заваяваў сярэбраны медаль на Другіх сусветных Дэльфійскіх гульнях — яны летась праводзіліся ў Расіі.

— Гэта ўжо традыцыя: у маі з таленавітай моладдзю, лаўрэатамі і стыпендыятамі Спецыяльнага фонда Прэзідэнта сустракаецца спачатку міністр культуры (сёлета гэта было ў Нацыянальнай бібліятэцы), а потым і сам Прэзідэнт, — расказала мне начальнік аддзела па рабоце з таленавітай моладдзю Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры Вікторыя Ігнаценка. — Таму вышэйшае кіраўніцтва краіны пастаянна ў курсе таго, дзе і хто атрымаў перамогу, каму неабходна падтрымка. Дарэчы, менавіта нам даручана весці ўлік лепшых юных спевакоў, музыкантаў, танцораў, што займаюць прызавыя месцы на рознага роду міжнародных конкурсах і фестывалях. Падобны ўлік вядзецца і для пераможцаў прадметных алімпіяд, але ў Міністэрстве адукацыі. Цяпер у нашым электронным банку дадзеных звыш паўтары тысячы прозвішчаў, а таксама больш за 80 творчых калектываў.

Мазыр, Барысаў, Слуцк, Брэсцкі раён, Бабруйск, Лепель, Гомель... Таленты практычна з усёй Беларусі ёсць у пачэсным спісе, прычым іх імёны ўжо вядомыя ў свеце мастацтваў. Скажам, малады музыкант з Магілёва Аляксандр

Кухараў летась стаў лаўрэатам і атрымаў дыплом першай ступені на прэстыжным XIV Міжнародным конкурсе маладых выканаўцаў "Яўгеній Кока" ў Малдове. А Вольга Чабатарова, таксама з Магілёва, спявае ў народным стылі, заваявала залаты медаль на V маладзёжных Дэльфійскіх гульнях дзяржаў-удзельніц СНД, якія праходзілі летась у Беларусі.

Міжнародныя перамогі, прызнанне, вядома ж, вельмі нялёгка даюцца. Тым больш павучальны для іншых

талентаў для іх далейшага развіцця самыя розныя. Многія творчыя асобы, напрыклад, атрымліваюць стыпендыі, прэміі са Спецыяльнага фонда Прэзідэнта па падтрымцы таленавітай моладзі. Такія рашэнні рыхтуе савет фонда. І, вядома ж, вялікі гонар для кожнага таленавітага чалавека — атрымаць узнагароду, прэмію з рук самага Прэзідэнта.

Менавіта такой радасцю і ездзіў падзяліцца з бацькамі ў Смаргонь Анатоль Сіўко. Ён рады, што збываецца

Удзельнікам сустрэчы з Прэзідэнтам ужо вядомыя хваляючыя імгненні перамог

прыклад такіх мэтанакіраваных людзей, як спявак з Мінска Аляксей Крэчат. Летась яго імя двойчы засвяцілася ў ліку пераможцаў: на міжнародных фестывалях "Залаты крыж" на Мальце і "Твары сяброў" у Малдове.

— Усе таленавітыя дзеці нашай краіны, юнакі і дзяўчаты не застаюцца без дзяржаўнай увагі і падтрымкі, — прадаўжае В.Ігнаценка. — Трэба толькі, і найпершая ўмова для гэтага — каб на салідным узроўні праявіўся "дар Божы". А формы заахвочвання

мара яго маці пра музыку: яна калісьці іграла на скрыпцы. Добрымі спевакамі былі, кажуць, дзяды і прадзеды Анатоля. Што ж, настала і яго чарга падумацца на вяршыні прызнання. Пажадаем яму ўдзячных слухачоў і поспеху на сцэнічных пляцоўках Радзімы і свету. Дарэчы, у бліжэйшы час Анатоль едзе на конкурс вакалістаў у эстонскі горад Пярну. А ў жніўні яго чакае Хельсінкі — у сталіцы Фінляндыі збяруцца таленавітыя спевакі з больш чым сарака краін.